

ders Brandforsikring, der kommer til at overtage den fornødne Garanti.

Af den Udvalget meddeelte Gjenpart af Skrivelse fra Stiftamtmanden over Island til Justitsministeren, dateret 7de November 1857, hvilken Skrivelse besvarer Ministerens Skrivelse af 15de December 1856, angaaende Statens Garanti for en Brandforsikring, oprettet indbyrdes mellem Reykjaviks Grundeiere, sees det imidlertid, at Ministeriet ikke har anseet det for rigtigt at „paabyrde“ Kongerigets Finanser Risicoen ved en saadan Ordning. Naar nu Ministeriet ikke finder det forsvarligt at paabyrde Kongeriget den her omhandlede Risico, uagtet Staten, som ovenfor anført, ikke alene som Grundeier er væsentlig interesseret i Spørgsmaalet, men tillige er nærmest forpligtet til at varetage Islændernes Lærv, saa forekommer det Udvalget, at denne Risico endnu mindre bør paabyrdes et privat Selskab; som et saadant maa nemlig de danske Kjøbstæders Brandforsikring dog i Virkeligheden ansees, skjøndt dets Medlemmer, Kjøbstædernes Grundeiere, endnu befinde sig i den Umhyndighedstilstand, ikke at have noget Organ, igjennem hvilket de kunne varetage deres Interesser.

Idet Udvalget saaledes troer at burde fraaade nærværende Lovudkastis Fremme, ialtsald for nærværende Tid, skal det tillade sig at anføre, hvad der, efter dets Mening, nødvendig maatte gaae forud for en Lov som den, hvorom det er kaldet til at afgive Betænkning.

I Motiverne til Lovudkastet udtales det, at Sagen vedrører de danske Kjøbstæders Interesser, og anføres dette som Grund til, at Regjeringen ikke uden videre har gennemført Indlemmelsen, men har anseet det rettest at erhverve Lovgivningsmagtens Bemhyndigelse. Denne Opfattelse tiltræder Udvalget aldeles, men troer ikke at Lovgivningsmagten ligeover for de danske Kjøbstæders Brandforsikring kan ønske at tage Bestemmelse i en Sag som denne, uden at der foreligger Betænkning fra et særligt Repræsentantskab for de deri nærmest Interesserede.

Udvalget anseer det derfor ubetinget for nødvendigt, at Bestyrelsen af de danske Kjøbstæders Brandforsikring først erholder en Ordning, enten i Lighed med hvad der alt finder Sted med Hensyn til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, eller saaledes, at Interessenterne faae Ret til at vælge et Repræsentantskab, der erholder Magt til at varetage Foreningens Lærv og i nærværende Anledning faaer Leilighed til at udtale sig, forinden Lovgivningsmagten vedtager en Lov, der i den Grad som den her omhandlede griber ind i de danske Kjøbstads-Grundeieres Interesser.

Endvidere er der i Motiverne forudsat, at Byen Reykjavik, naar den vil opnaae det ved Lovudkastet tilføjede Gode, maa gennemføre en Omorganisation af sit Brandvæsen og derhos søge sine Byggeforhold ordne paa en med de for de danske Kjøbstæder gjældende Bestemmelser overensstemmende Maade. Ogsaa heri er Udvalget aldeles enig, men formener, at Omorganisationen af Brandvæsenet og den paatænkte Lov angaaende Bygningsvæsenet i Reykjavik maa være tilveiebragt, forinden et Lovforslag om Sagens endelige Ordning kan forelægges det forudsatte Repræsentantskab for Kjøbstædernes Brandforsikringsforening og derefter vedtages af Lovgivningsmagten.

Endelig er der endnu et Punkt, hvorpaa Udvalget maa henlede Opmærksomheden. Det tør vistnok forudsættes, at det islandste Althings gjentagne og med stor Styrke fremsatte Ønske om, at erholve en særlig Lovgivningsmagt og finantiel Stilling, i en ikke fjern Fremtid vil blive opfyldt. Under denne Forudsætning maatte en Lov som den her omhandlede formeentlig nødvendig indeholde den Bestemmelse, at enhver ny Lov eller Lovforandring, som vedtages af Lovgivningsmagten for Kongeriget Danmark angaaende Kjøbstædernes Brandforsikring, Bygnings- eller Brandvæsen, samtidig bliver gjældende for Reykjavik, selv om den ikke forud har været underkastet Forhandling enten i Reykjaviks Communalbestyrelse eller det Islandste Althing; thi det vil være indlysende, hvilken